

פרשת שלח - "עלה נעלה": האומץ לעמוד לבד מול הרוב

עשרה מרגלים חוזרים ומוסרים לעם דיווח מיואש. הרוב הגדול של ההנהגה והציבור נסחף אחרי הבכי והפחד. בתוך הסערה הזו, נעמדים שני אנשים בלבד - כלב בן יפונה ויהושע בן נון ומנסים להשתיק את הקהל הסוער בקריאה: "עלה נעלה... כי יכול נוכל לה".

איך מחזיקים עמדה כשכולם מסביב חושבים אחרת?

פרשת שלח מפגישה אותנו עם אחד המבחנים החברתיים הקשים ביותר בחיינו: הלחץ החברתי.

התורה קוראת לקבוצת המרגלים "עדה" מושג שמבטא קהילה חזקה, מגובשת וסוחפת. הרבה יותר קל, בטוח ונוח מנטלית "להתפקד" לעדת הרוב, לאמץ את הציניות או את הפחד שלה, מאשר לעמוד בצד, לבד, ולהשמיע קול אחר.

"וַיֵּהָס כָּלֵב אֶת הָעָם" - האומץ להשתיק את הרעש הכללי כדי לאפשר לקול פנימי, צלול וערכי להישמע. הומניזם אינו קריאה ללכת עם העדר; הוא התביעה לעמוד על המשמר פן נהפוך לחלק מ"עדה" שרומסת את התקווה, את המוסר או את האדם שמולנו.

להצטרף לרוב זה לפעמים הוויתור על האמת שלנו רק כדי "להישאר בעניינים".

יהושע וכלב מלמדים אותנו שחירות מחשבתית אמיתית נמדדת ברגעים

שבהם המחיר של דעת המיעוט עלול להיות הגבוה ביותר.

שאלות למחשבה ודיון: חז"ל מספרים שכלב הלך להתפלל לבדו בחברון כדי לקבל כוח

לא להיסחף אחרי עשרת המרגלים. כשכולם מסביבכם בכיתה או ברשתות חושבים או

נוהגים בצורה מסוימת (שלא נראית לכם הוגנת), מאיפה אתם שואבים את הכוח לעמוד

בדעת מיעוט ולא להתפתות להצטרף לרוב?

שבת של הקשבה פנימית וחיצונית!

